

'Het is aftasten: 't dier moet ook weten hoe ik dingen ontvang & andersom'

Dierenpraat

Dat dieren iets te zeggen hebben is een feit. Dat ze weinig woorden nodig hebben ook. Maar hoe raak je precies in gesprek met je eigen huisdier? Hoe kom je erachter wat ie jou wil vertellen? Wat er in z'n innerlijke belevingswereld speelt? Animal communicator Martha Schuringa uit Zwijndrecht weet als geen ander hoe je met dieren kunt communiceren. En ze kan jou ook de beginselen van het praten met dieren leren...

Martha Schuringa, animal communicator, weet niet beter dan dat ze altijd met dieren heeft kunnen communiceren. "Sterker nog", gaat ze lachend van start, "ik dacht dat iedereen dit kon. Als ik door het park liep en hoorde wat de ene hond tegen de andere zei, schoot ik in de lach. Tot het moment kwam dat een vriendin nogal gepikeerd tegen me zei dat heus niet iedereen dat gepraat van dieren met elkaar kon horen of opvangen. 'Onzin!' riep ik nog, 'dan moeten ze zich gewoon wat meer openstellen.' Maar die vriendin hield voet bij stuk en toen ik terughdacht moest ik toegeven dat ze waarschijnlijk wel gelijk had."

'Heel vaak is het met dieren die een probleem hebben, een weerslag van hun omgeving'

In een vingerknip

Hoort Martha letterlijk de ene hond iets tegen de andere hond zeggen? Heeft ze werkelijk een vraag & antwoord gesprek met dieren via een soort 'science fiction-achtige' vertaalknop?

De Zwijndrechtse antwoordt peinzend: "Het is niet echt alleen een gesprek - hoewel dat wel een belangrijk deel is. Veel communicatie bestaat ook uit lichaamstaal en energieën, die ik zie en gewaarword. Ik weet en voel dingen als in een soort vingerknip, waarna ik dit check bij het dier. Ik hoef ook niet in dezelfde ruimte te zitten als het dier waarmee ik communiceer. Zo had ik jaren geleden ineens een gevoel bij een paard, waarvan ik wist dat het naar Amerika verhuisd was. Ik voelde dat het paard niet gelukkig was en zocht contact. Het is altijd een beetje aftasten, zo'n dier moet ook weten hoe ik dingen ontvang en andersom. Sommige dieren zijn heel onduidelijk of heel ongeduldig. In dit geval ging het om een erg beleefd paard dat me meteen zijn omgeving showde: een mooie wei met sappig gras, bloemen en een beekje. Het betrof een paard met hernia in z'n halswervels, waardoor het niet meer mocht werken. Zijn bazinnetje was een maand naar Kenia vertrokken en had het paard

voor die maand ergens anders gestald dan in de stad waar ie normaal stond. Het paard had me die tussentijdse omgeving laten zien, had als het ware gevisualiseerd wat goed voor 'm zou zijn. Ik heb contact gezocht met z'n bazinnetje en verteld wat ik had gezien. Het bleek voor haar een opluchting! Ze had namelijk de zware beslissing om haar paard naar een verre omgeving te laten gaan, terwijl ze er zelf niet bij kon zijn, niet durven nemen. Ze was ook onthand, omdat ze voelde dat haar paard leed. Nu wist ze dat het beestje er juist heel erg blij om zou zijn en kon ze doen wat goed voor haar paard was - al hield dit wel in dat ze afscheid van 'm moest nemen."

Veulens

Martha moet meteen aan een ander geval denken waarbij ze werd ingeschakeld. "Het ging om twee paarden die niet met elkaar overweg konden, groot kabaal, haat en nijd. Ik kreeg de twee paarden door. Het ene paard had gewerkt als fokmerrie en had vijf veulens gehad. Naar haar idee waren die veulens veel te vroeg weggehaald. Soms heb je er van die moederlijke types tussen zitten, die na een jaar nog geen afscheid kunnen nemen. Het andere paard was kwaad en ik kreeg als kloke taal op me af: 'Ik word niet goed van dat beest met haar gezeik over die veulens'. Ik ging met de verdrietige merrie in gesprek en hoorde haar verhaal over de veulens aan. De volgende dag werd ik door de eigenaresse gebeld: 'Heb je een gesprek met m'n merrie gehad ofzo? Ze is zo veranderd, ze staat gedeprimeerd op stal en niets helpt.' Dat klopte, want het verdriet was nu in alle hevigheid naar boven gekomen. Er was erkenning en nu kon de rouw pas beginnen. Ik ging de veulens voor de merrie visualiseren in de hoop dat ze afscheid zou kunnen nemen op de manier waarop zij dat zou willen. Het was zo grappig, ik stond op een zaterdag om half

twaalf onder de douche komt ineens dat paard in mijn hoofd: 'Hallo, we zouden toch wat leuks gaan doen?' Ik ben aan het visualiseren geslagen en zei erbij: 'Ik doe het, maar je mag ze niet houden.' Na het eerste veulen kwamen er twee hengstveulens, die de merrie trots aan iedereen liet zien. Ik stuurde het eerste veulen weg, maar dat wilde nog niet. Bleek te kunnen, het ene dier is spiritueel dan het andere. Die avond belde de eigenaresse meteen op. 'Wat is er gebeurd? De merrie is zo veranderd, ze staat helemaal trots en tevreden op stal.' Heerlijk zo'n persoon die me meteen laat weten wat er met de dieren gebeurt. Alle vijf de veulens zijn de revue gepasseerd. De eerste twee hadden het meest contact. De merrie heeft het feit dat de veulens weg zijn geaccepteerd en het tweede paard is toenadering gaan zoeken met de merrie. Ze staan nu heel goed samen in de wei, iets wat daarvoor met geen mogelijkheid kon. Ik ben daarna met paard nummer 2 in gesprek gegaan. 'Wat vind je van de merrie?', vroeg ik. 'Ze is veranderd, maar ze moet niet denken dat ze alles over kan nemen hoor!' Ze spelen en lopen los en er is echt iets fundamenteels aan de situatie veranderd."

Omgeving

Net als met mensen, waarbij je niet met iedereen in contact kunt komen heb je dat met dieren ook. Martha: "Met sommige dieren is er meteen een klik. Ze vertrouwen me of willen iets dringend kwijt. Andere dieren laten zich niet zien. Ik vind het makkelijker communiceren met dieren die dicht bij mensen staan. Honden, katten en paarden zijn makkelijker dan een goudvis, zeg maar. Laatst was ik met mijn hond Tequilla aan het wandelen in het park. Het zonnetje scheen, Tequilla die gek is op geurtjes snuffelde zich helemaal gelukkig en alles was koek en ei. Ineens voel ik me intens verdrietig worden. Ik kijk achter me en zie Tequilla met zijn rug naar me toe zitten. Op de

parkeerplaats komt een grote hond op ons af en ik weet: het is niet Tequilla, maar die hond die via hem iets aan mij wil laten weten. Het was een redelijk jonge hond met kapotte heupen die graag wilde spelen maar heel erg veel pijn had. Moest dat even kwijt. Het enige wat ik op dat moment voor hem kon doen was 'm magnetiseren om de pijn wat te verlichten. Heel vaak is het met dieren die een probleem hebben, een weerslag van hun omgeving. Ze willen iemand beschermen, nemen iets van hun baasje over of ze willen aan het baasje zeggen hoe het wel moet. Zo was er een kat die telkens z'n behoefte naast de bak deed. Elke keer werd alles schoon gemaakt, de bak verplaatst maar niets hielp. Ook de valium die de dierenarts had voorgeschreven niet. De kat kwam bij me door, heel druk, chaotisch en continu malend in z'n hoofd. Ik vroeg: 'Over wie heb je het, over jezelf of over je baasje?' Maakt dat wat uit!' was het snibbige antwoord. De eigenaresse stond op een kruispunt in haar leven, ze moest beslissingen nemen, werd daar ziek van, barstte bijna uit elkaar van spanning. Haar kat wilde haar op alle mogelijke manieren beschermen en waarschuwen dat het anders moest, maar wist niet meer hoe. Deze vrouw heeft nu een baby die hetzelfde neurotische gedrag vertoont als haar kat. Uiteindelijk heb ik de eigenaresse advies gegeven om ergens naartoe te gaan voor hulp. Zolang de omgeving niet verandert zal de kat ook niet veranderen, want deze had zich helemaal met z'n bazinnetje vereenzelvigd."

Beschermen

"Soms is weten waarom iets gebeurt al het halve werk. Zo was er een vrouw van in de tachtig, die een hondje had dat tegen iedereen blafte. Hij ging zo gruwelijk tekeer alsof hij wie er ook in haar buurt kwam acuut wilde verscheuren, zelfs haar dochter. De vrouw had het diertje dat zo'n jaar of drie was,

meegenomen uit Griekenland. Ik ben in gesprek gegaan met het beestje. Wat bleek? Die vrouw was het allergeweldigste dat hem in z'n leven was overkomen. Dus hij wilde haar met alle kracht die hij in z'n lijfje had beschermen. De vrouw was zo ontroerd door dit gegeven dat ze elke dag de brief waar het instaat overleest." Als een dier een bepaalde emotie heeft, krijgt Martha een plaatje te zien van wat het dier haar wil laten zien en voelt ze de daarbij passende emotie. Als een dier ergens pijn heeft krijgt ze dat gevoel in haar eigen lichaam zodat ze weet wat er scheelt, hoe het voelt en wat ze er eventueel aan kan doen. "Ik doe energetisch werk, T-touch, magnetiseer, doe acupressuur, reiki en edelstenentherapie. Laatst was er een curly coated retriever die zich enorm speciaal voelde. Hij had zich tot taak gesteld zijn bazinnetje een spiegel voor te houden. Zij had last van een burn out, hij wilde haar laten zien wat ze moest doen en kreeg lichamelijke problemen, kon bijna niet meer lopen. De dierenarts kon niets vinden, want er was niets. De hond was alleen doorgeschoten in zijn taak. Ik heb hem bachbloesem gegeven en een edelsteentje voor om z'n halsband. Het gaat nu prima met zowel hond als baasje. Het werkt bij mijn eigen dieren ook erg goed. Als Tequilla ijzergebrek heeft komt ie om zijn edelsteen hematiet vragen. Hij weet dat die op het kastje ligt, neemt me daar mee naar toe en is pas blij als het steentje omhangt. Boris, mijn andere hond, komt bij wisselend weer vaak om z'n citrien vragen."

Dieren praten met dieren

Martha heeft zich tot doel gesteld de relatie tussen mens en dier en de gezondheid van het dier te optimaliseren. Daarom geeft ze tweedaagse workshops 'Anders omgaan met dieren'. "Ik leer mensen over energieën en laat ze een begin maken met animal communication. Ook leer ik de cursisten intuïtieve

massage voor hun dier."

Als Martha een dier in behandeling neemt, heeft ze eerst een gesprek met het baasje waarna ze in contact treedt met het dier. Ze werkt het liefst op afstand met een foto die gestuurd of gemailld wordt, waarna er een verslag volgt van het gesprek met het dier.

Twee dagen nadat ik bij Martha ben geweest voor het interview kijk ik in mijn agenda en realiseer me dat mijn kat Freekie al minstens drie maanden mank loopt. Drie maanden daarvoor was ik met hem bij de dierenarts voor zijn jaarlijkse kattenziekteprikk. Ik wees haar toen op zijn manklopen, waarop de dierenarts zei: 'Ach, het is niks. Gaat wel over in een dag of drie.' Ik mail Martha een foto en wacht af wat ze erover te zeggen heeft. Martha vertelt me dat de dierenarts waarschijnlijk een röntgenfoto van Freekies schouder gaat nemen, maar dat ik erop moet staan ook een foto van z'n rug te laten maken. Ze voelt namelijk enorme pijn in haar eigen rug als ze contact met Freek maakt. De dierenarts vindt het onzin, want Freek heeft volgens haar duidelijk last van zijn schouder. Maar ik houd voet bij stuk. En: Martha blijkt gelijk te hebben. Freek heeft artrose in z'n rug. Niks aan te doen, luidt de diagnose, dit blijft ie z'n hele leven houden. Ik besluit het hier niet bij te laten. Met behulp van kinesiologie krijgt Freek iets homeopatisch voorgeschreven. Binnen drie dagen loopt hij weer als een kieviet. Een wonder? Of gewoon communiceren met een animal communicator...

'Naast een gesprek bestaat de communicatie uit lichaamstaal en energieën, die ik zie en voel'

